

KIELEC (5) *sb m*

kielec (4), **Kielc** *a.* *Kielec n-pers* (1).

Pierwsze e jasne.

sg G Kielca (1). *ϕ pl G kielców* (3); *-ów* (1), *-(o)w* (2). *ϕ I kielcy* (1), [**kielcami**].

Sł stp brak, St stp nazw os notuje, Cn brak, Linde XVI – XVII(XVIII) – XVIII w.

1. *Kiel zwierzęcy* (3) : Ośieł niegdy wieprzá vřrzał/ A głupie się tak z niego śmiał: A toli vřzy krotkie mařz/ Ale mię kielcy przewyřłzařz. *BierEz* M3, Ov; około kielcow/ okroy mu [*koniowi*] puřczádłem *SienLek* 167; [*wyřć ie^{mv} [koniowi]* dwa zęby z odřpodniey czełuřci/ [...] ktore kielcámi álbo wilczými zębámi zowá/ gdyż t[á]kowe bárzo wędźidłom záwadzáiá *Cresc* 1571 /523 (*Linde*)].

2. *n-pers Imię* (1) : [*temu listu pieczęci są zawieszone*] Iákubá Lubelřkięgo/ Kielcá Sięradzkięgo [*Kielcz Siradiensi JanStat* 862] *SarnStat* 1084.

3. *n-loc Miasto*: »Kielce« (1) : czterzi pořtawi řzukna Lyunřkiego řzynowy dzyeřchenymu řz chanczin wboru wmyli od Kielczow [...] wřfiáli *LibMal* 1543/68.

Cf **KIEL**

KW